

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler v vojni : Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

2. del

Poglavje 1: Kdo je v resnici začel vojno?

Vsak, ki v Evropi nosi vojno baklo, si lahko želi le kaos."

Adolf Hitler, 3. avgust 1939

Čeprav ga običajni zgodovinarji vsepovsod označujejo za edinega odgovornega za drugo svetovno vojno, je bil Adolf Hitler tako osebno kot ideološko povsem neprimeren za to vlogo. Kot navaden vojak med prvo svetovno vojno je bil priča nasilni smrti svojih bližnjih tovarišev, sam pa je bil žrtev mučnega napada z gorčico, zaradi katerega je skoraj izgubil vid. Štiri leta na fronti se je soočil z nepopisnimi grozotami vojne v jarkih, česar si ni želel ponoviti ne za sebe ne za svoje sodržavljane.

Po premirju je razvil nacionalsocializem, katerega osrednje načelo je ohranitev arijskega rodu. Hitler je učil, da so vsi belci, ne glede na posamezno narodnost, bratje in sestre iste rase. Zato so vojne med arijci bratomorni spopadi in se jim je

treba izogibati. V vojni, je obžaloval, so najboljši posamezniki tisti vojaki, ki najbolj prostovoljno dajo svoja življenja za domovino, s čimer osiromašijo družbo zaradi izgube njenih najdragocenejših članov. Po izvolitvi za nemškega kanclerja Hitlerjeva glavna strast ni bila ponovna militarizacija, temveč socialna prenova njegove države. Še posebej ga je navduševala kulturna reforma, zato je želel preostanek življenja preživeti v prenovi nemških mest. Ko je vojna vendarle prišla, jo je imel za odvrčanje od svojega pravega interesa in je pogosto izražal obžalovanje, da ni bil bolj srečno zaposlen z uresničevanjem projektov javnih del. Kot je večkrat pojasnil tudi med spopadom, "sem navdušen graditelj, a nerad general", kar je pripomba, ki težko označuje vlogo "svetovnega osvajalca", ki so mu jo namenili njegovi sovražniki.

Hitlerja so zelo zanimala mednarodne zadeve, zlasti tiste, ki so neposredno zadevale sovjetsko nevarnost. Tretji rajh in fašistična Italija bi skupaj predstavljala osrednjo "os", okoli katere bi se lahko zbrali drugi kontinentalni narodi in tako okrepili srednjeevropsko hrbtenico. Cesarska Japonska bi zajezila širjenje komunizma v Aziji, zavezništvo z Veliko Britanijo pa bi združilo največjo svetovno pomorsko silo z najmočnejšo vojsko, nemškimi oboroženimi silami, Wehrmachtom. Tako obvladan sovjetski kolos bi razpadel, ne da bi bila potrebna vojna. Tako je upal.

Ko se vojni ni bilo več mogoče izogniti, se je Hitler odzval. Njegova neposredna izkušnja na zahodni fronti pred več kot dvajsetimi leti ga je izučila tako, kot ne bi mogla nobena formalna vojaška izobrazba. Poleg tega so bile njegove poveljske politične kampanje - s ponavljajočim se poudarkom na množičnem delovanju - vodene kot bojne kampanje. Nesporno pa so bili naravni darovi Adolfa Hitlerja najpomembnejši dejavniki pri njegovem vodenju kot največjega vojskovodje 20. stoletja, morda vseh časov. Številni primeri njegovih vrhunskih sposobnosti, navedeni v tej zgodovini, poudarjajo Hitlerjev nesporni status najpomembnejšega stratega in voditelja druge svetovne vojne. Med njimi sta značilna njegov načrt za ključno zavzetje belgijske trdnjave Eben Emael, brez katerega celotna zahodna kampanja ne bi bila mogoča, in njegovo lastnoročno reševanje nemške vojske na začetku zime 1941, ko je bila celotna vzhodna fronta na robu skorajšnjega propada. Tem in še mnogim drugim vojaškim dosežkom ni bilo para, tako zelo, da si je nemogoče predstavljati, da bi jih uspelo doseči kateremu drugemu voditelju osi ali zavezništvu.

To ne pomeni, da ni nikoli naredil napake. Hitler je spomladi 1940, tik pred uspešno invazijo na Francijo, o sebi dejal: "Gospod Churchill je nedavno v radijski oddaji izjavil, da je našel 16 napak, ki sem jih do zdaj naredil v tej vojni. Moti se. Naredil sem vsaj dvakrat več napak, kot se jih zavedam! Toda če so gospod Churchill in njegovi privrženci naredili le eno napako, je ta veliko hujša od

vseh, ki sem jih kdajkoli naredil; namreč ko so začeli to vojno, ki se mora, ne glede na njen izid, neizogibno končati z razpadom britanskega imperija."

Hitlerjeva najhujša napaka je bila, kot je pozno priznal, da je zaupal nemškemu generalštabu. Ker je bil človek besede, si ni mogel predstavljati, da bi kdo drug, zlasti nemški častnik, ravnal nečastno. Vendar so bili za končni poraz leta 1945 odgovorni predvsem nekateri nemški generali, najhujša banda izdajalcev, kar jih je kdajkoli doletela kakšno državo. V nasprotju s svojimi zahodnimi zavezniki se Hitler ni rodil s srebrno žlico v ustih. Bogastvo, družbeni položaj, običajna politika in osebna moč ali prestiž - stvari, ki so obsedale F. D. R. in Churchilla - so ga odbijali. Medtem ko se je Roosevelt v Hyde Parku družil z newyorško finančno elito, je revni Hitler na Dunaju prodajal svoje akvarele za nekaj goldinarjev. Kasneje, ko je Hitler kot brezimni vojak tvegati življenje na zahodni fronti, je Churchill iz varnega londonskega notranjega ministrstva poslal na tisoče Avstralcev v nesmiselno pobijanje na plažah Gallipolija, Stalin pa je v carski Rusiji preganjal ljudi.

Hitler je v ljudski zavesti tako dolgo povezan z najhujšo tiranijo, kar jih je svet poznal, da je vsakdo, ki izve resnico o njegovi vladavini, vedno presenečen. Če si ga ogledamo v kontekstu njegovega časa, se marsikaj razjasni. Do konca prve svetovne vojne je Nemčiji vladala zastarela monarhija. Po njenem koncu je bila država razcepljena med samooklicane marksiste, ki so imeli Nemčijo le za podstavek Sovjetske zveze, kapitalistične konservativce, ki jih je bolj kot rasa zanimalo ohranjanje lastnega bogastva, in kabaretne demokrate, ki so se utapljali v "čudoviti dekadenci" dvajsetih let prejšnjega stoletja. Skratka, Nemčija preprosto ni imela tradicije dobrega upravljanja.

Ko je Hitler postal kancler, ni imel nobenega precedensa, na podlagi katerega bi lahko vzpostavil razumno upravo, vendar je kaos, ki je zajel njegov narod, zahteval zamenjavo z novim javnim redom. Edini možnosti, s katerima se je soočil, sta bili avtoritarno vladanje ali družbeni razkroj. Res je, da je bil eden najmogočnejših ljudi v zgodovini, vendar ne zaradi vladnih pooblastil, ki jih je imel, ali oboroženih sil, ki jih je imel na voljo, temveč zaradi izjemne predanosti svojega naroda. Nobenega drugega posameznika njegovi sodržavljani niso imeli tako radi. Prav tako ni vladal brez njihovega soglasja. Konec koncev so ga izvolili na oblast kot svojega zakonitega zastopnika. Pozneje se je o svojih najpomembnejših odločitvah v času miru vedno posvetoval z njimi na referendumih, na katerih so morali glasovati za ali proti njegovi politiki. Ti plebisciti, ki so jih zaradi njihove integritete nadzorovale mednarodne nadzorne komisije, nekatere tudi iz Nemčiji sovražnih držav, so bili vedno takšni, da je nacionalsocialistični režim potrdilo 90 % volivcev in več, najpogosteje v zgornjem delu tega odstotka. Na primer, od 2,94 milijona glasovnic, oddanih na sudetskih volitvah 4. decembra 1938, je 2,64 milijona glasov (98,8 %) pripadlo NSDAP. Ko je v začetku istega leta Hit-

ler Avstrijce vprašal, ali želijo postati del tretjega rajha, jih je 99,7 % odgovorilo pritrdilno.

Noben demokratični politik na Zemlji, ne prej ne pozneje, ni imel takšne ocene. Razumljivo je, da je njihovo globoko zakoreninjeno sovraštvo do tega izjemno priljubljenega človeka izviralo iz osebnega ljubosumja. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush in vsi ostali judovski pristaši niso nikoli dosegli več kot delček podpore, ki jo je Adolf Hitler prejemal od *svojih* sodržavljanov. Če je demokracija "vladavina ljudstva", potem je bil Hitler "demokrat" v pravem pomenu besede. Kot se je sam vprašal: "Kje v drugih deželah obstaja podobna 'demokracija'? Kje drugje so se ljudstvo in vodstvo, narod in vlada tako popolnoma združili in si bili tako blizu?" Kljub temu je, kot je Führer jasno povedal v svojem "pogovoru za mizo", na populistično državo tretjega rajha gledal kot na most do zamišljene rasno-avtoritarne republike po vzoru ameriške ustave z zakoni o priseljevanju in naturalizaciji, ki jo je tako zelo občudoval. Tragično je, da so to vizijo svobode ugasnili tujci, ki so imeli raje množično uničevanje kot politično svobodo.

Razlike med voditelji sil osi in zavezniških sil morda ne ponazarja nič bolje kot primerjava daril, ki so si jih izmenjali med vojno. Mussolini je leta 1942 ob svojem 59. rojstnem dnevu od Hitlerja prejel lepo vezan komplet del Friedricha Nietzscheja, velikega filozofa 19. stoletja. Istega leta je Franklin Roosevelt Winstonu Churchill za *njegov* rojstni dan poslal zaboj burbona.

Le šest let preden je njegova država napovedala vojno Tretjemu rajhu, je Churchill na vprašanje novinarja *London Timesa*, kaj si misli o Adolfu Hitlerju, odgovoril, da bi, če bi Anglijo kdaj doletela katastrofa, kakršna je zajela Nemčijo, prosil Boga za genialnega moža, kot je Führer, ki bi vodil britansko ljudstvo k rešitvi. Še bolj neverjetno je, da je Churchill v prejšnjem desetletju napisal dolg članek za prestižno londonsko revijo *Illustrated Sunday Herald* (8. februarja 1920), v katerem je komunizem opisal kot morilsko tiranijo, ki jo vodijo judovski teroristi in katere revolucije je treba neusmiljeno pogasiti v vsaki državi, v kateri se pojavijo.

V istem desetletju je izjavil: "Dolžnost civiliziranega sveta je, da ponovno osvoji Rusijo. Sovjeti ne predstavljajo Rusije. Predstavljajo mednarodni koncept, ki je povsem tuj in celo sovražen temu, čemur pravimo civilizacija. Vojaško in moralno zmagati nad Rusijo bi bila pretežka naloga samo za zmagovalce prve svetovne vojne, in ker moramo to storiti, bomo to storili skupaj z Nemčijo. Nemčija pozna Rusijo bolje kot kdor koli drug. To bo zanjo velika priložnost. Brez Nemčije v Evropi ni mogoče nič, z njo je mogoče vse." A ko je Hitler njegov predlog uresničil in izkoristil "veliko priložnost" za napad na Rusijo, ga je Churchill obsodil kot "agresorja" in poslal vojaško pomoč Sovjetom, za katere je trdil, da jih prezira.

Kljub tem osupljivim nedoslednostim ga običajni zgodovinarji, ki ne upoštevajo njegovih protikomunističnih in celo protižidovskih izjav, objavljenih manj kot dvajset let pred drugo svetovno vojno, še naprej uvrščajo med najznamenitejše junake 20. stoletja zaradi njegovega brezkompromisnega nasprotovanja Adolfu Hitlerju in vsemu, kar je predstavljal nemški voditelj. Morda lahko Churchillovo nasprotujočo si osebnost razumemo v kontekstu njegovega življenjskega boja z alkoholizmom. Eden od njegovih najbolj nepozabnih dovtipov je bil odziv na članico parlamenta, ki se je grenko pritoževala, da je s svojim pogostim pojavljanjem pod vplivom alkohola diskreditiral to ugledno telo. Spretno se je izognil njenemu vprašanju in izjavil: "Jutri bom trezen. Vi, gospa, pa boste še vedno grda!"

Na podobnem srečanju ga je ogovorila lady Astor, ki je pred kratkim spoznala razsežnost njegove zlobe. "Če bi bila vaša žena," mu je rekla, "bi vam v viski dala strup!" "In če bi bila tvoj mož," ji je odvrnil, "bi ga pila!"

Tudi njegov najboljši prijatelj Franklin Roosevelt ga je zlobno označil za "tistega pijanega brezdelneža". Sumner Welles je poleti 1940 med obiskom pri britanskem ministrskem predsedniku poročal, da ga je našel v alkoholni megli. K njegovi čustveni nestabilnosti je morda prispevalo Churchillovo politično problematično poreklo, ki ga je skušal obdržati v tajnosti. Njegova mati je bila Jenny Jerome, ameriška Judinja. Ko v vrhovno zavezniško vodstvo dodatno upoštevamo judovsko poreklo Franklina Roosevelta, postaneta jasna njegova rasna pripadnost in izvor neizbrisnega sovraštva do Hitlerja.

Churchillovo osebno vedenje je pogosto presegalo meje ekscentričnosti in je mejilo na pravo norost, kot je bila na primer njegova nora nagnjenost k nošenju ženskega spodnjega perila in golemu ekshibicionizmu. Tako se je na primer med obiskom v Washingtonu leta 1942 povsem gol soočil s presenečenim F.D.R. in mu pojasnil: "Vidite, gospod predsednik, pred vami nimam ničesar skrivati!" Ob neki poznejši priložnosti je predsednika vlade tako čustveno prevzel pogled na britanske bombnike, ki so med usposabljanjem leteli nizko nad glavo, da je slekel vsa oblačila, nato pa na začudenje zbranih častnikov RAF in direktorjev letalskih podjetij kričeče tekkel gol po tamaraku. Javnost je bila o takšnih obžalovanjih vrednih dogodkih seveda zaradi nacionalne varnosti in morale prikrita še dolgo po letu 1945.

Vendar je bila Churchillova gonilna sila patološka strast do vojne in človeškega uničenja, ki ga ta prinaša. Na konferenci v Casablanci je Rooseveltu dejal, da je napredek mogoč le v času vojne, v miru pa obstaja le samozadovoljstvo. Dr. Goebbels je v Churchillu videl ekvivalent Grka iz 20. stoletja, ki je leta 356 pred našim štetjem zažgal čudovit Dianin tempelj v Efezu samo zato, da bi se ovekovečil; predsednik vlade je bil "dejavnik uničenja. V zgodovino se bo zagoto-

vo zapisal kot evropski Herostrat, ki je sposoben svoje ime obeležiti le tako, da uniči, kar so številne generacije gradile skozi številna stoletja" (17. marec 1945).

Churchillova kariera je bila daleč od njegove idealizirane podobe zagovornika etičnega ravnanja, saj je bila vsa njegova kariera zgrajena na pretvarjanju in nemoralni manipulaciji. Junija 1941 je na primer naročil siru Williamu Stephensonu, vodji britanske tajne službe v Severni Ameriki, naj ameriškemu zunanjemu ministrstvu dostavi pismo, ki naj bi ga sestavil major Elias Belmonte in v katerem je bolivijskega vojaškega atašeja v Berlinu obtožil, da je vodja zarote, ki naj bi s Hitlerjevo pomočjo strmoglavila vlado LaPaza in ustanovila nacistično marionetno državo v Južni Ameriki. Čeprav je Stephenson pismo v celoti izumil, sta ga ameriški tisk in Rooseveltova administracija nekritično sprejela kot verodostojno, zaradi česar je bil nedolžni bolivijski major nečastno odpuščen, njegovi zavedeni sodržavljani pa so napovedali vojno Nemčiji.

Nemško prebivalstvo Bolivije je bilo nato naslednja štiri leta zaprto v razmerah, po katerih so južnoameriški zaporji zloglasni. Medtem pa je bil pravi cilj Churchillove prevare, da bi F.D.R. dobil še en pripravljen izgovor za spodbujanje ameriškega javnega mnenja proti Tretjemu rajhu. Stephenson je po tem propagandnem uspehu skoval "tajni nacistični zemljevid", ki je podrobno opisoval Hitlerjeve načrte za zavzetje Južne Amerike. Ameriški predsednik je izmišljena razkritja tega perfidnega dokumenta v celoti pozrl.

Desetletje prej, v začetku tridesetih let, je bila Winstonova politična kariera v zatonu. Dolgovi zaradi iger na srečo, ki jih je povzročil Randolph, njegov neporočeni sin, so grozili s stečajem in izgubo njegovega ljubljene posestva Chartwell. V obupu se je pridružil "Fokusu", skrivnemu društvu ducata nekdanjih politikov, ki so v času krize izgubili udobne vladne službe in so si jih želeli na vsak način povrniti. Ker so se zavedali, da bodo ti brezposelni "državniki" rekli ali naredili vse, da bi se vrnil na oblast, so Judje iz "Fokusa" izluščili več poganskih volivcev, ki so jih postavili za svoje načrtovano uničenje Nemčije. Njihov največji ulov je bil Winston Churchill.

Od leta 1936 so prebivalce "Fokusa" bogato financirali Ameriški judovski kongres, Londonski odbor poslancev britanskih Judov in predsednik oddelka, predsednik družbe British Shell, sir Bernard W. Cohen. Churchill so plačali 50.000 funtov, da je agitiral proti Hitlerju, ki ga je, kot smo navedli zgoraj, osebno občudoval. Churchillov sloves prostitutke za protinacistične namene se je še povečal. Šest let pozneje je Franklinu Rooseveltu dejal, da je "zavezan sionistični politiki".

Leta 1938 je Winston prejel 800.000 dolarjev od viteškega judovskega plutokrata sira Henryja Starchosa, ki je po *anšlusu* izgubil monopolne posesti v Avstriji. Njegova naloga je bila, da obsodi združitev te države z rajhom kljub mednarodno

nadzorovanim referendumom, na katerih je velika večina Avstrijcev glasovala za pridružitve Nemčiji. Istega leta je praška vlada poslala prokomunističnega zunanjega ministra Jana Masaryka v London z 2 milijonoma funtov za "Focus" in naročilom, naj njegovi člani strmoglavijo Nevilla Chamberlaina, za katerega so Čehi menili, da je preveč popustljiv do Führerja. Nemci so izvedeli za Churchillovo sprejemanje tujih denarnih sredstev in o tem obvestili Chamberlaina tik pred münchenskim sporazumom, kar je bil eden od razlogov za njegov izid v Hitlerjevo korist. Toda Churchillova nova, donosna kariera najemnega glasnika judovskih načrtov je bila zagotovljena.

Med tako imenovanim "londonskim bliskovitim napadom" je bil Churchill v zavezniškem tisku hvaljen, ker se je možato postavil po robu Angležem, z njimi delil njihove nevarnosti in težave ter jih spodbujal, naj sledijo njegovemu osebnemu zgledu kljubovalnega poguma. Dejansko je britanska obveščevalna služba že dolgo vnaprej vedela za vsak nemški zračni napad in informacije skrivaj posredovala Churchill, ki je vedno pobegnil v svoje zasebno zatočišče na deželi. Nihče drug se ni mogel izogniti Blitzu po tej zaupni poti pobega. Ko se je oglasil "vse dovoljeno", se je skril nazaj v London, kjer se je sprehajal pred novičarskimi kamerami in z dvema debelušnima, s cigarami obarvanima prstoma kazal mudro *V za zmago* ter izzivalno mrmral: "Lahko ga vzamemo!"

Popoldne 14. novembra 1940 se je ravno odpravil iz Londona, da bi se izognil pričakovani vrnitvi Luftwaffe, ko ga je tajno poročilo šifrerjev obvestilo, da bo naslednji cilj bombnikov Coventry. Ko se je Churchill vrnil v varno prestolnico, se je izzivalno postavil na streho svoje glavne stavbe in s stisnjeno pestjo izzival neobstoječe naciste na nebu za potrebe novinarjev in fotografov. Slike premierovega neomajnega poguma so bile razstavljene po vsem svetu, medtem ko je Luftwaffe bombardiral oddaljeni Coventry.

Kot primer njegove ogabne brezbržnosti, ko je šlo za trpljenje britanskih civilistov, je bil Churchill v noči na 10. maj 1941 obveščen, da je posebno močan letalski napad na London povzročil neverjeten kaos. Po lastnih besedah: "Ker nisem mogel storiti ničesar, sem odšel v svojo zasebno sobo, kjer sem užival ob gledanju filma bratov Marx." Sprašujemo se, kako bi se Londončani, ki so se stiskali za življenje na postajah podzemne železnice, počutili do Churchilla, če bi vedeli, da se je medtem v razkošnem in varnem podeželskem zavetju hihital ob ameriškem židovskem filmu.

Julija 1944, ko je bil oslabljeni rajh manj kot leto dni pred porazom, je Churchill ukazal napad na nemške civiliste z antraksom. Njegovi zgroženi generali so ga od množičnega umora prepričali le tako, da so ga spomnili, da se bo Hitler zagotovo maščeval in na London upravičeno poslal leteče bombe V-1, oborožene z bojnimi glavami s strupenim plinom. Potrebovali so mesec dni argumentov, da so ga

končno prepričali, da mora opustiti načrte za genocid nad arijci. Kot je pozneje dejal, "so mi farji med mojimi generali preprečili, da bi jih izvedel". Če bi bil njegov napad z antraksom izveden, bi bilo izbrisano praktično vse živo na evropski celini, vključno s prebivalci vseh zavezniških in nevtralnih držav.

Ob vsej svoji ljubezni do prelivanja krvi je bil Churchill poleg tega, da je bil fizični strahopetec, tudi izredno slab militarist. Med prvo svetovno vojno je kot vodja admiralitete poslal v smrt na tisoče avstralskih pešcev v vnaprej obsojeni invaziji na Turčijo. Neuspeh na Gallipoliju ni bil le poraz, temveč hudo ponižanje zaveznikov s strani Turkov, zaradi katerega bi bil vsak drug poveljnik obsojen na dosmrtno kazen. Vendar je bil Churchill bolj spreten politik kot vojaški vodja in petindvajset let pozneje je bil spet na oblasti. Svojo napako je ponovil v veliko večjem obsegu smrti, saj je zavezniško strategijo v nasprotju s svarili britanskih in ameriških svetovalcev preusmeril na območje, za katero je vztrajal, da je "mehko podbrezje Evrope".

Na deset tisoče zavezniških vojakov je padlo v italijanski kampanji, ki je po nepotrebnem podaljšala vojno in jim ni prinesla strateškega uspeha. Po skoraj dveh letih trpljenja in klanja so anglo-ameriške sile ob kapitulaciji Nemčije še vedno obtičale v Italiji, in to zaradi Churchillovih zagotovil, da bodo leta 1943 "dosegle hiter preboj v Avstrijo". Ralph Edwards, direktor britanskih pomorskih operacij, ki je med vojno tesno sodeloval s Churchillom, ga je opisal kot "nedvomno enega najslabših strategov v zgodovini" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchillov umetno ohranjeni sloves največjega govornika stoletja v angleškem jeziku je le del njegove trajne goljufive podobe. Njegove vznemirljive radijske oddaje so Britance spodbujale, naj se borijo, vzdržijo in umrejo v vojni, ki jo je že dolgo pripravljajal zanje. V veliki meri zaradi teh navdihujočih oddaj so Britanci v najhujših razmerah vztrajali šest dolgih let, v katerih jih je pol milijona izgubilo življenje. Ves ta čas je skrbno prikrival več kot velikodušne mirovne ponudbe, ki jih je Hitler dal Veliki Britaniji. Prav tako je bila prikrita prava identiteta slavnega glasu, za katerega so Angleži in Angležinje verjeli, da je pripadal njihovemu junškemu ministrskemu predsedniku. Številne oddaje s srebrnim jezikom, ki so mu jih pripisovali, je v resnici govoril Norman Shelly, radijski igralec, izbran zaradi svoje sposobnosti posnemanja Churchilla v primerih, ko je bil ta preveč pijan ali je imel preveliko kokošjo, da bi govoril v javnosti.

Trajno javno prikazovanje Winstona kot borca proti diktaturi je v nasprotju z njegovimi pogosto izraženimi ambicijami, da bi ustvaril "svetovnega diktatorja", kot je 20. maja 1943 predlagal Rooseveltu, ki bi svojemu francoskemu zavezniku za vedno odvzel vsakršno vojsko, redkim Nemcem, ki so preživeli vojno, pa omogočil status večnega sužnja. Svetovna moč naj bi bila omejena na Britanski

imperij, Združene države Amerike in Sovjetsko zvezo. Roosevelt se je strinjal, razlikoval se je le v tem, da bi bil naziv "moderator" politično bolj sprejemljiv.

Churchill je dočakal zrelo starost, se debelil ob razkošnih pojedinah, pisal cenzurirane, samosvoje zgodovine in z barvicami na desetine slik, ki so bile tako amaterske kot pozabljene. Ko je leta 1965 končno umrl, je za seboj pustil navodila za razkošen pogreb, ki so med drugim v megalomanskih preobratih določala, da morajo biti vsi žerjavi na bregovih Temze spuščeni, ko bo mimo plula njegova prevelika krsta. Tako kot v Shakespearovem *Viharju* bi lahko celotno britansko ljudstvo v tistem trenutku vzkliknilo: "Kakšen trikratni osel sem bil, da sem imel tega pijanca za boga in da sem častil tega dolgočasnega bedaka!"

Tako kot Churchill je bil tudi F.D.R. mojster odnosov z javnostmi. Vedel je, kako se vživeti v volivce kot "ameriški rojak", njegove redne radijske oddaje, tako imenovani "pogovori ob ognjišču", pa so bile skrbno pripravljene, da so poudarjale njegovo skromno, domačo, "jabolčno pito" osebnost. Hitler in nacionalni socializem sta F.D.R. zanimala šele leta 1937. To je bilo volilno leto in ta politik se je bal, da bo svoje javno življenje končal kot predsednik z enim mandatom. Štiri leta prej je vstopil v Belo hišo in Američanom veličastno zagotavljal, da bo končal veliko gospodarsko krizo. Toda njegovi demokratični programi, ki so bili prežeti s korupcijo, so se izjalovili, brezposelnost v državi pa je še vedno naraščala. Führer je o Rooseveltu dejal: "Če bi se njegova gospodarska politika v času miru nadaljevala v nedogled, ni dvoma, da bi prej ali slej zrušila tega predsednika kljub vsej njegovi dialektični spretnosti."

Kariera F.D.R. je bila očitno odvisna od gospodarskega zdravja države. Končno je spoznal, da je edini način, da se država ponovno postavi na noge, zagon proizvodnje, najhitrejši način pa je bila množična proizvodnja orožja. Da bi upravičili preoblikovanje ameriških tovarn v tovarne orožja, je bila potrebna resna grožnja ali vsaj navidezna grožnja. Nemčija kot nedavni sovražnik je bila ustrezen razlog za to. Judje, ki so prevladovali v ameriškem tisku in filmski industriji, so bili navdušeni, da so lahko služili kot Rooseveltovi najbolj predani propagandisti. Obilica protinacističnih hollywoodskih filmov in vztrajna časopisna agitacija proti Hitlerju sta ob njegovi alarmanтни retoriki sčasoma povzročili takšno nacionalno histerijo, da se je invazija zdela neizbežna. V tem umetno ustvarjenem vzdušju strahu je lahko predsednik svoje prevelike vojaške izdatke spravil skozi kongres, ki ga je ustrahoval nemir volivcev. Z vzbujanjem hrupa in krika o smrtni nevarnosti, ki jo je za Združene države predstavljala nacistična Nemčija (ki ni bila večja od Teksasa), je predsednik uspešno preusmeril pozornost od dolgotrajne in vse hujše krize, ki je ni mogel rešiti.

Čeprav je njegova panična proizvodnja orožja začela spodbujati nacionalno proizvodnjo, je orožje pokvarljivo blago, ki ga je treba uporabljati, sicer zarjavi in

zastara zaradi tehnološkega napredka. Zato je Roosevelt potreboval vojno. Prek svojega plavajočega agenta v Evropi Williama C. Bullitta je tajno obljubil, da lahko varšavski politiki računajo na oboroženo posredovanje zaveznikov, če izzovejo vojaški spopad s Tretjim rajhom. Poljaki, ki so si domišljali, da se bodo lahko najedli poceni zmagovalne pojedine, so sprožili sovražnosti (kot je opisano v nadaljevanju), ki so se jim na najslabši možni način maščevale. Z začetkom vojne v Evropi pa so Rooseveltove načrte za sodelovanje močno zavrle ankete javnega mnenja, ki so pokazale, da velika večina Američanov nasprotuje sodelovanju ZDA v kakršni koli vojni, razen če bi bile namerno napadene. Roosevelt, ki je bil vedno odličen politik, je na predsedniških volitvah leta 1941 močno podpiral priljubljeno "mirovno platformo".

Medtem je nenehno manevriral, da bi Hitlerja izzval k napovedi vojne Združenim državam, in sicer tako, da je Kraljevi mornarici dajal vojaške ladje, pošiljal zaloge v Anglijo na ameriških tovornih ladjah, ki so jih spremljali uničevalci Ameriške mornarice, ter celo neposredno pomagal britanskim vojaškim operacijam. Med najbolj očitnimi primeri je bil položaj *Bismarcka*, ki ga je Britancem, ki ga prej niso mogli najti, po radijski zvezi sporočil hidroplan PBY ameriške mornarice in jim tako omogočil potopitev nemške bojne ladje z veliko izgubo življenj. Še isti mesec so Roosevelta izvolili volivci, ki so bili prepričani, da je odločen, da njihovo državo ohrani zunaj evropskega konflikta, zato je svoji mornarici naročil, naj "strelja na vojaške ladje osi, kadar koli in kjer koli jih najdejo". To je preseglo vse druge kršitve ameriške nevtralnosti in pomenilo napoved vojne. Hitler kljub temu trmasto ni želel sprejeti vabe.

Roosevelt je 9. avgusta 1941 med konferenco o Atlantski listini zaupno obljubil Churchill, da si bo "prizadeval za incident", ki bi Ameriko potegnil v vojno proti volji večine njegovih sodržavljanov. Pozneje je Winston kralju Juriju VI. poročal, da predsednikova strategija ni bila napovedati vojne, temveč jo izzvati z ustvarjanjem incidenta. Prejšnjega 30. oktobra je F. D. R. po nacionalnem radiu resno intoniral: "In medtem ko govorim z vami, materami in očeti, vam dajem še eno zagotovilo. To sem povedal že prej, vendar bom to ponovil še enkrat in še enkrat in še enkrat: Vaši fantje ne bodo poslani v nobeno tujo vojno!" Še danes se vsaj nekateri ameriški znanstveniki skupaj z Gorom Vidalom zavedajo, da je "Roosevelt lagal, da bi nas spravil v vojno proti Hitlerju, česar so bili in so glede na naravo zveri številni ljudje veseli, da je to storil".

Predsednik je bil razočaran in zaskrbljen, da bo gospodarstvo, ki temelji na grožnjah, sprožilo nov, še hujši gospodarski zlom, če se ZDA ne bodo kmalu vključile v boj, zato je potrkal na vrata, ki jih je zgodovinar Harry Elmer Barnes imenoval "zadnja vrata v vojno". Odprla so se na nemškem partnerju proti Kominterni. Na isti konferenci o Atlantski listini sta Churchill in Roosevelt izrazila skup-

no željo, da bi po avgustu 1941 napadla Japonsko, takrat še nevtralno državo. Njunemu načrtu so ploskali Cordell Hull in drugi politični "da", ki so obkrožali predsednika, vendar so njegovi vojaški svetovalci zatrdili, da Amerika do pozne jeseni vojaško ne bo mogla tvegati sovražnosti.

Že prej, 26. julija 1941, je F.D.R. uvedel mednarodni naftni embargo proti Japoncem zaradi njihove invazije na Kitajsko, ki se ga seveda ni tiče, saj tam ni bilo ameriških interesov. Njegovo dejanje je bilo gospodarsko dejanje smrtonosne agresije, saj je bil industrijski obstoj Japonske v celoti odvisen od uvoza tuje nafte. Strokovnjaki na obeh straneh Tihega oceana so izračunali, da bo japonska družba do naslednje pomladi razpadla v revščino in lakoto. Roosevelt je upal, da bo njegov embargo spodbudil Japonce, da bodo napadli prvi, in tako zbral podporo ljudstva za vključitev v drugo svetovno vojno.

Japonski kabinet se je na razočaranje odzval, a ne z uporom, temveč s spravo. Zunanji minister Šigenori Togo je v Washington poslal "načrt petih točk", v katerem je ponudil pomembne koncesije, vključno z odpovedjo območjem na Kitajskem, ki so jih Američani izrecno omenili, in samoomejitvami širjenja japonskega zamejstva, da bi se zmanjšala prenaseljenost. Poleg tega si je prizadeval za obnovitev pogajanj za razpravo o "načrtu" kabineta za normalizacijo odnosov med obema silama. Toda Roosevelt je imel v mislih vse kaj drugega kot mir. Odločil se je, da bo čim prej začel sovražnosti, z odobritvijo ameriškega ljudstva ali brez nje. Že sredi novembra se je odločil, da bo iz oporišč Claire Chennault na vzhodu Kitajske proti Japonski izvedel ameriški zračni napad. Pravzaprav je predsednik odobril zahrbtni napad tri dni pred uvedbo naftnega embarga. Churchilla, ki je že dolgo obupoval nad vstopom Amerike v vojno, je ameriški državni sekretar Cordell Hull prek strogo zaupnih diplomatskih kod obvestil o dobri novici.

Članek v *Los Angeles Timesu* ob 60. obletnici japonskega napada leta 1941 z naslovom "Japonska je pred Pearl Harborjem kršila ameriški kodeks, ugotavlja raziskava". Avtorica članka Valerie Reitman je poročala, da je mlada japonsko-ameriška profesorica zgodovine na univerzi Kobe našla Rooseveltove pisne zapise, ki jih je leta 1996 razkrila ameriška Centralna obveščevalna agencija. Toshihiro Minohara jih je odkril med informacijami o predvojnih tajnih kodah v Nacionalnem arhivu ZDA v College Parku v Marylandu. Priloženi mikrofili so prikazovali japonske prevode telegramov F.D.R. različnim veleposlanikom in zavezniškim voditeljem. Kriptografi v Tokiu so očitno razbili predsednikove najvišje diplomatske kode.

Minohara je za potrditev prosil Dr. Satoshiya Hattorija, profesorja sodobne zgodovine na Univerzi Kobe, da posebej poišče tokijske diplomatske arhive. Hattori je v mapi z naslovom "Posebni dokumenti" našel štiriintrideset tipkanih sporočil, večinoma v angleščini, o strogo zaupnih ameriških in britanskih diplo-

matskih razpravah v mesecih in tednih pred 7. decembrom. Japonci so Rooseveltovo odločitev o napadu nanje prebrali že sredi novembra. Togo, ki je bil odločen zagovornik miroljubnih odnosov z ZDA in je pred tem nasprotoval "jastrebov" v kabinetu, je, ko je izvedel za njegovo dvoličnost, v svojih povojnih spominih zapisal: "Bil sem šokiran do omotice. Na tej točki nismo imeli druge izbire, kot da ukrepamo." Šele ko so prebrali predsednikov načrt z bodalom v hrbet sami sebi, so se tudi "golobi" med japonsko vlado odločili, da bodo udarili, preden bi jih lahko udaril prvi.

Medtem je bil Rooseveltov tajni načrt, da brez predhodnega obvestila napade ljudstvo, s katerim je bila Amerika še vedno v miru, zaradi logističnih zamud ustavljen. Lauchlin Curie ga je 22. novembra obvestil, da bombniki in njihove posadke do konca decembra ne bodo mogli doseči kitajskih oporišč. Napad naj bi se začel najpozneje kmalu po novem letu 1942. 2400 Američanov, ki so umrli v Pearl Harborju, se ni nikoli zavedalo, da so bili žrtvovani za predsednikovo neoglašeno zaroto, s katero jih je njihov predsednik želel vključiti v nezakonito vojno. Japonci, ki so razbili njegovo diplomatsko šifro, so vedeli, kaj v resnici načrtuje, in ga prehiteli za približno en mesec, a le s težavo.

Z enim samim zamahom so mu podarili vojno, s katero si je že dolgo prizadeval rešiti svoj politični vrat s pomlajevanjem ameriškega gospodarstva z obsežno proizvodnjo orožja. Zdaj je velika večina Američanov z veseljem služila njegovemu cilju v tragični iluziji, da branijo svojo državo. Izvolili so ga za četrti mandat brez primere. Vendar je Roosevelt že umiral zaradi gonoreje v zadnjem stadiju; zadnji udarec je bila možganska krvavitev.

Sir Robert Craigie, angleški predstavnik v Tokiu, je izjavil, da so Japonci nedolžne žrtve Rooseveltovega imperializma in Churchillovih zakulisnih zarot, ki so želele Ameriko vključiti v vojno, ne glede na ceno človeških življenj. Craigie je bil osebno priča prejšnjemu polletju spletk, ki sta jih spletla ta dva mednarodna zločinca. Pri tem mu je pomagal kongresnik Hamilton Fish, ki je goreče podpiral predsednikovo zahtevo po uradni ameriški vojni napovedi, vendar je pozneje priznal: "Roosevelt je bil glavni pobudnik in podžigalec, ki je prižgal vžigalnik vojne."

Tako kot Churchill (in vsi drugi svetovni voditelji) je tudi Roosevelt dobro razumel judovsko vprašanje in celo osebno simpatiziral z nemškimi nacionalsocialisti, proti katerim je še februarja 1943 hinavsko vodil uničevalno vojno: "Nacistov ne moremo kriviti za to, kar so storili Judom," je med konferenco v Casablanci zaupal generalu Augustu Noguesu, francoskemu poveljniku v Maroku, "kajti če bi moral nemški narod trpeti, kar je trpel, preden so nacisti prišli na oblast, noben drug narod na svetu ne bi ravnal drugače". Zaradi F. D. R. razumevanja Judov je njegova in Churchillova pripravljenost za poslušnost Judom še toliko bolj

nemoralna. Ni bil duhovit slepar, ampak se je zavedal zla, ki mu je služil.

Franklin Roosevelt je umrl pred koncem vojne, ki jo je bolj kot katerikoli drug posameznik povzročil. V teh zadnjih mesecih se je na Jalti srečal s svojimi zloglasnimi somišljeniki. Fizično oslabljen zaradi sifilitične bolezni in duševno neuravnovešen je sedel za fotografa med opitim Churchillom, ki mu je bilo cesarstva skoraj konec, in Stalinom, ki se je ob razmišljanju o izčrpanosti zahodnih sil, ki sta jih poosebljala ta dva žalostna lika, skrivaj nasmehnil sam sebi kot komunistični maček, ki je pravkar pogoltnil kapitalističnega kanarčka. *Enciklopedija Britannica* o sovjetskem mogotcu na Jalti piše: "Bil je izjemen pogajalec in je preliščil tuje državnike."

Rodil se je leta 1879 kot Josip Visarionovič Džugašvili in se preimenoval v Stalina (iz ruske besede za "jeklo", *stal*), ko je postal goreč komunist. Ob zgodnjih nemških zmagah, ki so razdejevale ZSSR, je zavpil: "Vse, kar nam je zgradil Lenin, je za vedno izgubljeno!" Ko se je napredovanje sil osi nadaljevalo vse prvo poletje leta 1941, se je zaprt v svoji oddaljeni *dači* odpravil na dolgotrajno popivanje in pustil Sovjetsko zvezo povsem na cedilu. Čeprav se je nemška invazija začela 22. junija, je bil Stalin do 3. julija preveč pijan, da bi lahko javno nastopil; tudi takrat je komajda še momljal v nizkem monotonem tonu, ki je navdihoval zgolj porazno razpoloženje. Alkoholni oddih mu je verjetno koristil, saj se je na koncu dovolj razstrupil, da je naslednjo zimo osebno vodil obrambo Moskve. Cinično je opustil marksistično retoriko, s katero je živel vse življenje, in se nenadoma predstavil kot slovanski nacionalist, večji od življenja. Hipokritična poza je delovala in milijoni dotlej demoraliziranih Rusov so se zbrali za uspešno obrambo svoje domovine.

Do konca vojne se je izkazal kot odličen vojskovodja, ne toliko zaradi svojih vojaških sposobnosti, ki jih praktično ni imel, temveč zaradi neusmiljene reorganizacije in vodenja oboroženih sil ZSSR. Ker so bile zaradi neusmiljenega poraza v celoti demoralizirane, je okrepil odpor svoje države z uvedbo sistema komisarjev Rdeče armade, ki so dobesedno stali za ruskimi vojaki s pripravljenimi pištolami in ustrelili vsakega, ki je omahoval. V primerjavi s skupnim številom oseb (7 500), ki so leta 1939 delale za nemški gestapo, je bilo v Sovjetski zvezi v istem času zaposlenih kar 366 000 tajnih policistov.

Stalin se je lahko pohvalil, da je Rusijo že popeljal v industrijsko dobo (čeprav na račun deset milijonov umorjenih kmetov, *kulakov*), zdaj pa je njene tovarne v nekaj mesecih spremenil v velikanske tovarne streliva, pripravljene na totalno vojno. Vzpostavil je sovjetsko taktiko na bojišču, ki ni upoštevala nobene strategije, saj je napadala ljudi in material le takrat, ko je bilo nasprotnika mogoče prepričljivo premagati, ne glede na to, da so njegovi vojaki vedno utrpeli veliko žrtev. Včasih so bili ti množični napadi uspešni, pogosto pa so bili neuspešni, vedno z

množičnim uničenjem ruskih ljudi in strojev. Sovjetski uspehi pri Stalingradu, Kursku in do konca vojne so potrjevali Stalinovo očitno vojaško vodstvo celo v očeh Adolfa Hitlerja.

Toda Führer in preostali zunanji svet niso vedeli, da so Stalinove zmage pred vsako bitko posredovali izdajalci v nemškem generalštabu, ki so v sodelovanju z Leopoldom Trepperjem, judovskim vodjo vohunske mreže "Rdeči orkester", Hitlerjeve načrte posredovali sovjetskemu vrhovnemu poveljstvu. Kot je poudaril Winston Churchill, je bila ruska revolucija v veliki meri judovska zadeva, Josip Stalin - ki so ga Judje, kot sta Leon Trocki in Grigorij Zinovjev, dojemali kot brezumno, a prilagodljivo lutko - pa je bil postavljen za židovskega podložnika njihove sovjetske tiranije. V prvem vladajočem triumviratu po Leninovi smrti je sedel med Zinovjevom in drugim komunističnim Judom, Levom Kamenjevom.

Stalin, Churchill in Roosevelt so bili navadni povprečneži z omejeno inteligenco, ki so jih opredeljevali le veliki apetiti po osebni moči in prestižu. Pohlepni političnih neumetnikov nikoli ne zmanjka in so zlahka na voljo redkeje opaženim judovskim žičničarjem, ki so jim takšni voljni pristaši tako pogosti kot povsem razpoložljivi. Vojna je za svetovne voditelje, ki so v njej sodelovali, pomenila različne stvari. Za Churchilla je bila preprosto najbolj donosna priložnost za zaslužek in izogibanje finančnim škandalom. Za Roosevelta je bil to edini način, da se izvleče iz krize in reši svoj politični obstoj. Za Stalina je bila to najboljša priložnost, da postane drugi Džingiskan, vladar planeta, ki ga bo obvladovala Sovjetska zveza. Za te može je bila druga svetovna vojna le sredstvo za doseg osebni ciljev, ki niso imeli nič skupnega s fašizmom, demokracijo, civilizacijo ali katerim koli drugim javnim vprašanjem, s katerim so si na račun številnih milijonov človeških bitij prikrivali svoje zasebne načrte.

Vsi zavezniški voditelji so si bili podobni po tem, da so imeli osebne težave, ki so izkrivljale njihovo vedenje. Churchill je bil brezupen alkoholik. Kot vsi težki pivci je bil tudi on slab pijanec, ki se je zaradi paranoje in odvisnosti prelevil v vojskovalca. F. D. R. je bil fizično čvrst človek po Rooseveltovem zgledu, dokler ga v zgodnji odrasli dobi ni pokončala otroška paraliza. Zaradi potrebe, da bi bil kljub ponižujoči šibkosti videti močan, je svojo frustracijo prekomerno kompenziral in sublimiral v zunanjo agresijo. Stalin se je rodil z deformirano, suho roko, zaradi katere je gojil globoko zakoreninjene občutke manjvrednosti in maščevalnosti, podobno kot Shakespearov Rihard III.

To so bili nesposobneži in izmečki, pohabljeni psihopati, ki jim je bila zaupana usoda narodov. Churchill in Roosevelt sta bila deloma Žida, medtem ko je Stalin, gruzijski gojenec, živel v judovski družini (komunistični Kagonoviči), se poročil z Judinjo (Nadeždo Alilujevo) in celo govoril jidiš. Rasna neenakost razlogov zavezništva in osi je bila tako jasno opredeljena v njihovem vodstvu. Zato je

razumevanje druge svetovne vojne ali celotne človeške zgodovine nemogoče brez upoštevanja vloge, ki so jo imeli Judje. To ni nikjer bolj očitno kot v zgodovini druge svetovne vojne, ki je bila logična, neizogibna, vojaška razširitev nacionalsocialističnega političnega boja, ki ga je proti njim dvajset let prej začel Adolf Hitler.

Da bi razumeli njegov boj, je treba pojasniti, da je bila demokratična Nemčija po prvi svetovni vojni igrišče judovskih komunistov, ki so sledili Leninovemu diktatu o svetovni rdeči revoluciji, ki je vodila skozi rajh. Nemci so na ulicah Münchna in Berlina dobesedno umirali od lakote, niso mogli najti pravega dela in so bili hvaležni za hlapčevska, pogosto ponižujoča dela, ki so se jim neredko ponudila. Stopnja umrljivosti dojenčkov je v državi narasla. Prevladovali so lakota, skrajna revščina, mladoletniško prestopništvo, kriminal, nemoralnost, kulturna gniloba, politično nasilje na ulicah in družbeni kaos. Medtem so judovski zemljiški špekulanti čez noč obogateli, ko so od Nemcev, ki so zaradi katastrofalnih posledic "velike" vojne ostali brez sredstev za preživetje, kupili ogromna zemljišča, večinoma kmetije. Tako takrat kot danes so Judje prevladovali v večini poklicev (zlasti v medicini, tisku, umetnosti in vladi), saj so bili Nemci z Versajsko pogodbo "zakonito" brez državljanskih pravic. Hkrati je bila v dvajsetih letih 20. stoletja Weimarska republika mešanica marksističnih in kapitalističnih Judov, ki so na obubožano nemško ljudstvo gledali le kot na ideološko in ekonomsko vrečo za fižol. Celotne dežele, mesta in kraje, kot so Bavarska, Berlin in Coburg, so zasedli komunistični zločinci; skoraj vsi njihovi voditelji - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner itd. - so bili Judje.

Vendar jih je premagalo ljudsko gibanje, kakršnega še ni bilo, ko je bil za kanclerja izvoljen Adolf Hitler. Številni Judje so zapustili Nemčijo in se izselili v Sovjetsko zvezo, Francijo, Anglijo in ZDA, kjer so takoj začeli agitirati za maščevalno vojno. Vse njihove politične in finančne naložbe v trajno poraženo Nemčijo so s priljubljenostjo nacionalsocializma izhlapele. Že poleti 1933, le nekaj mesecev po Hitlerjevi zmagi na volitvah, so najvplivnejše osebnosti svetovnega judovstva organizirale množično zborovanje v newyorškem Madison Square Gardnu. Njihov govornik je bil Samuel J. Untermyer, odlična izbira za delo, ki so ga predlagali. Šestindvajset let prej je Untermyer Združene države prek nasprotovanja večine Američanov prepričal, da so napovedale vojno Nemčiji. Ta izjemen podvig je dosegel tako, da je plačal izsiljevalca, ki je Woodrowu Wilsonu grozil s škandalom, pod pogojem, da indiskretni predsednik spremeni politiko svoje vlade, ki ni bila vojskujoča. (Židovski izvor ameriškega sodelovanja v prvi svetovni vojni sta neizpodbitno pojasnila priznana raziskovalca Andrew Collins in Chris Ogilvie-Herald)

Leta 1933 se je poklicni vojni hujskač ponovno lotil svojega dela. Untermyer je razglasil "sveto vojno" proti novi Nemčiji, ki so jo pozneje podprli vsi ugledni

ameriški Judje. "Predlagamo in smo se že močno približali temu, da bi izvedli izključno obrambni gospodarski bojkot, ki bo spodkopaval Hitlerjev režim," je dejal, "in spravil nemško ljudstvo k pameti z uničenjem njihove izvozne trgovine, od katere je odvisen njihov obstoj."

Na Untermeyerjevo "razglasitev svete vojne" proti ljudstvu, ki doslej še nikomur ni škodovalo, je judovski časopis *Natscha Retsch* v najboljšem starozaveznem izročilu grozovito vpil: "Vojno proti Nemčiji bodo vodile vse judovske skupnosti, konference, kongresi, vsak posamezni Jud! S tem bo vojna proti Nemčiji ideološko oživila in spodbujala naše interese, ki zahtevajo popolno uničenje Nemčije. Nevarnost za nas Jude se skriva v celotnem nemškem narodu, v Nemčiji kot celoti in tudi v vsakem posamezniku posebej. Za vse čase jo je treba narediti neškodljivo."

Zadnja volja in oporoka Adolfa Hitlerja, podpisana na dan njegove smrti, 30. aprila 1945, se zdi, da potrjuje tako divje vznemirjenje: "Ni res, da sem si jaz ali kdor koli drug v Nemčiji leta 1939 želel vojne. Želeli in sprožili so jo izključno tisti mednarodni državniki, ki so bili bodisi judovskega porekla bodisi so delali za judovske interese."

Več kot šestdeset let pozneje so Judje še vedno označevali vse Nemce, ne glede na to, kako projudovsko ali protinacistično usmerjeni so bili nekateri med njimi, za pripadnike "rase storilcev". Tako je kanadski judovski kongres obsodil glavno zgodovinarico "oddelka za vojne zločine in zločine proti človeštvu" kanadskega ministrstva za pravosodje Ruth Bettino Birn samo zato, ker je bila nemška gojenka, čeprav je preganjala nacionalsocialiste!

Prva faza Untermeyerjeve "svete vojne" je bil gospodarski bojkot, katerega cilj je bil uničenje Nemčije s pomočjo "naših milijonov prijateljev, ki niso Judje" (*New York Times*, 7. avgust 1933). Pri tem je parafraziral strategijo, opisano v *Protokolih učenih sionskih starešin* (zapisnik tajnega srečanja svetovnih voditeljev na prelomu iz 19. v 20. stoletje), po kateri je treba z gospodarskimi sankcijami zadušiti vsak poganski narod, ki se upira judovskim načrtom. Te bi bile uvod v vojaške ukrepe drugih poganskih držav, v katerih imajo Judje še vedno politični (tj. finančni) vpliv. V točki 3 Protokola VII je v zapisniku zapisano: "Na vsako dejanje zatiranja moramo biti sposobni odgovoriti z vojno s sosedi tiste države, ki si nam drzne nasprotovati."

Čeprav so oblikovalci javnega mnenja dokument histerično in vztrajno označevali za "ponaredek", so Judje sami dokazali njegovo pristnost. V svoji knjigi *Varuj se Boga*: (Parfrey, 405). V začetku osemdesetih let prejšnjega stoletja je eden najvplivnejših Judov sredine 20. stoletja Armand Hammer, šef ameriške naftne korporacije Occidental Petroleum Corporation in politični marionetar predsednikov Nixona in Reagana, z drugimi Judi (medijskim mogotcem Robertom

Maxwellom, izraelskim multimilijonarjem Shaulom Eisenbergom, Albertom Reichmannom, vodjo največje nepremičninske družbe na svetu, itd.) Hammer je ta klub milijarderjev, ki ga sestavljajo nekateri najmočnejši ljudje na svetu, brezsravno imenoval "sionski starešine" (Epstein, 322). Navsezadnje je svetovni voditelj sionizma le ponovil, kar sta trdila Untermeyer in točka 3, številka 7 *Protokolov*, ko je Chaim Weizman leta 1941 Winstonu Churchillu povedal, da so Judje pridobili Ameriko za boj proti Nemčiji v prvi svetovni vojni in da bodo to storili tudi v drugi svetovni vojni (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

Dr. M. Raphael Johnson piše, da je bil Untermeyerjev bojkot "vojno dejanje, ki ni bilo zgolj v prisposobi: bilo je dobro izdelano sredstvo za uničenje Nemčije kot politične, družbene in gospodarske entitete. Dolgoročni namen judovskega bojkota proti Nemčiji je bil, da bi jo spravil v stečaj v zvezi z reparacijskimi plačili, ki so bila Nemčiji naložena po prvi svetovni vojni, ter da bi Nemčija ostala demilitarizirana in ranljiva. Bojkot je Nemčijo dejansko precej ohromil. Judovski raziskovalci, kot je Edwin Black, so poročali, da se je zaradi bojkota nemški izvoz zmanjšal za 10 % in da so mnogi zahtevali zaseg nemškega premoženja v tujih državah"(43). Vse to je bilo sproženo proti ljudem, katerih edini "zločin" do zdaj je bil, da so kritizirali Jude.

Toda svetovni bojkot ni uspel, saj je nacionalsocializem poskrbel, da je Nemčija postala gospodarsko neodvisna od mednarodne denarne mreže. In nobenemu Judu ni bilo treba povedati, kaj se bo zgodilo, če se bodo druga poganska ljudstva prebudila v realnost judovske moči, kot so to storili Nemci. Poleg tega je Hitler odpravil brezposelnost in v svoji državi ponovno vzpostavil blaginjo, medtem ko se je preostala zahodna civilizacija utapljala v veliki depresiji. Če bi njegov zgled prevzele druge dežele, bi se mednarodna bančna mreža Judov, ki jo je vzpostavila hiša Rothschild, sesula.

Agitacija proti Hitlerju v zunanjem svetu v tridesetih letih prejšnjega stoletja ni jasna le ob Untermeyerjevi "vojni napovedi" s tribune newyorškega Madison Square Gardena. Francija je imela judovskega premiera Leona Bluma, Isaac Leslie Hore-Belisha, 1. baron Hore-Belisha, pa je bil judovski britanski državni sekretar za vojno in najbolj glasen vojni hujskač. Ni presenetljivo, da mu je Churchill podelil peerage za zasluge v imenu zarotniškega "Focusa". Tu so bili še sovjetski Judje, katerih načrte za vzpostavitev enotne svetovne vlade je ogrožala ideološka privlačnost nacionalsocializma daleč prek nemških meja. Bili so vsi razlogi za prepričanje, da bodo iste delavske množice, ki so se odvrnile od marksizma in pripeljale nacionalsocializem na oblast v Nemčiji, to ponovile tudi v drugih deželah, s čimer bi se za vedno končale sanje Karla Marxa o mednarodni "diktaturi proletariata", v kateri bi prevladovali Judje.

Z enostranskim prikazovanjem Adolfa Hitlerja v tisku in filmski industriji kot

najhujšega sovražnika človeštva so Judje začeli psihološko ustvarjati ozračje sovraštva, ki je bilo predpogoj za oborožene spopade. Toda šestdeset let po njihovi mirovni razglasitvi agresije je celo judovski avtor Lenny Brenner priznal: "Pred vojno so sionistični voditelji razglasili množičen mednarodni bojkot nemške vlade. Ta agresivna politika je prilila olja na že tako vnetljivo situacijo in posledično pomagala pri začetku holokavsta [sic]" ... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, eden od "svetovalcev" F.D.R. in vodja Sionističnih organizacij Amerike, je 3. oktobra 1942 za newyorški časopis *The Jewish Mirror* dejal: "Judovsko ljudstvo je simbol narave te vojne. Nihče drug. Nič drugega. To je alfa in omega, začetek in konec celotne zadeve!" Zaradi 61 milijonov smrtnih žrtev (da ne omenjamo 240 milijonov ranjenih, nešteto milijonov, ki so bili za več generacij zaslužnjeni v komunizmu, in uničenih nenadomestljivih kulturnih zakladov), ki so posledica spopada, za katerega si v imenu svojega naroda lasti zasluge, je najbolj krvav vojni zločinec v vsej človeški zgodovini.

